

Arrest

nr. 40 731 van 24 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NEERINCKX, loco advocaat P. VAN ASSCHE, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 april 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 mei 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 juli 2009.

1.3. Op 18 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Bagoura, provincie Qena, kopt te zijn en de Egyptische nationaliteit te bezitten. Sinds september 2001 studeerde u aan de faculteit van muziek 'Tarbiya Nauwiya' in Qena. Tot 2003 kende u geen problemen maar dit veranderde toen dokter H.(...) directrice werd van deze faculteit. Ze vroeg u deel uit maken van haar groep, de naam is u onbekend, die zich bekwaamde in het 'performen' van islamitische liederen. Naar uw zeggen had dit alles te maken met het gegeven dat u in maart van dat jaar de wedstrijd 'Jeunes Arabes' had gewonnen, u werd tot beste muzikant in het bespelen van de "oud" uitgeroepen. U weigerde op haar voorstel in te gaan daar u sedert 2002 reeds dirigent van het kerkkoor van Mar Johanna was. Ze repliceerde enkel dat u nog spijt zou krijgen van uw beslissing en vernederde u even later ten overstaan van uw medestudenten. In 2004 kreeg u van uw professoren niet de punten die u verdiende, kon zich hiertegen niet verweren en diende het jaar over te doen. In 2006 vroeg H.(...) u een tweede keer en weer weigerde u. U werd naar haar bureau geroepen en trof daar een kapitein van de politie aan en diens 'adjoint'. Ze liet u verstaan dat u tot haar groep moest toetreden en u zich tot de islam diende te bekeren. U zei dat u hieraan geen gevolg kon geven daar u christen was, waarop u door de kapitein werd geslagen. U legde geen klacht neer daar u enige tijd tevoren, naar aanleiding van een probleem met moslims op de bus waarbij ook uw zus betrokken was, probeerde klacht neer te leggen, maar dusdanig werd geïntimideerd dat u hiervan afzag. U was van mening dat als u nu klacht zou neerleggen u weer problemen zou krijgen. U deed uw vierde jaar vijf keer over en ging enkel naar de faculteit om examens af te leggen, telkens wetende dat u toch niet zou slagen. U voorzag intussen in uw levensonderhoud door aan de Rode Zee de "oud" te bespelen. Op 7 maart 2009 kreeg u telefoon van iemand die werkte op de dienst 'Centrale Zaken/Studentenaangelegenheden' van de universiteit, een dienst die studenten hielp wanneer er problemen optraden en deze persoon vroeg u naar deze dienst te komen. Daar werd u gevraagd deel te nemen aan het muzikfestival dat een week later zou plaatsvinden. U wist dat dokter H.(...) de verantwoordelijke persoon was voor dit festival. Er werd u gevraagd een viertal documenten te tekenen, daardoor verbond u zich ertoe deel te nemen aan de repetities, alsook aan het festival. U tekende deze papieren zonder ze te lezen omdat u vertrouwen had in deze dienst. U diende vervolgens naar H.(...) te gaan om informatie te krijgen met betrekking tot de stukken die u zou moeten spelen. Daar aangekomen trof u er H.(...) aan en dezelfde kapitein en adjoint als bij uw vorige ontmoeting. De kapitein toonde u de documenten die u eerder had getekend en deelde u mee dat u door uw handtekening onder deze documenten te plaatsen u had toegegeven een grote som geld van een persoon, u onbekend, te hebben gekregen en deze te hebben verduisterd. Hij liet u weten dat de enige oplossing van uw probleem was zich te bekeren tot de islam, zoniet zou u de gevangenis ingaan. U vroeg bedenktijd en kreeg dit ook van H.(...), u had tot Pasen de tijd om een beslissing te nemen. U trok daarop naar Caïro en woonde er in bij een vriend M.(...). U onderhield per telefoon contact met uw ouders. Via M.(...) contacteerde u een reisagent die u voorzag van een vals paspoort. Met dit paspoort, waarvan u enkel de naam kent die erop werd gebruikt, verliet u op 25 maart 2009 het land via de luchthaven van Caïro en vloog naar Istanbul, waar u door een persoon werd opgewacht die u meenam naar een appartement waar u een tiental dagen verbleef. Op 5 april verliet u deze plek in een wagen met twee chauffeurs en doorkruiste gedurende een drietal dagen een aantal u onbekende plaatsen om uiteindelijk in België aan te belanden, waar u op 9 april 2009 asiel aanvraagde. U hebt intussen telefonisch contact met uw familie en einde april, begin mei vernomen dat er een convocatie op uw naam was toegekomen en u zich op de rechtbank diende te presenteren. Een drietal dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal hebt u dan vernomen dat u op 18 juli 2009 bij verstek tot drie jaar werd veroordeeld.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming daar u de door u aangehaalde problemen niet aannemelijk hebt gemaakt.

Zo verklaart u **vanaf 2003 problemen te hebben gekregen aan uw faculteit**, dit was vanaf het moment dat dokter H.(...) hoofd werd. Zij was ervoor verantwoordelijk dat u 'en public' vernederd werd, u niet de punten kreeg waar u recht op had, verschillende keren u jaar diende over te doen en problemen kreeg met een kapitein van de politie. U liet er geen misverstand over bestaan dat er maar **één persoon hiervoor verantwoordelijk was, met name H.(...)**. In dit opzicht kan het dan ook **totaal niet overtuigen** dat u zomaar, op de dienst studiezaken, **zonder** ook maar **te lezen** en tot in detail uit te pluizen, een viertal documenten ondertekende. Documenten waarvan men u had verteld dat u ze

diende te ondertekenen om uw deelname aan een festival te bevestigen waarvan u wist dat H.(...) verantwoordelijk was. U hiernaar gepeild verklaarde vertrouwen te hebben gehad in dit bureau en er niet aan te hebben gedacht deze documenten na te lezen (CGVS p.6). Gezien uw voorgeschiedenis en de talrijke door u geschilderde problemen waarvoor H.(...) verantwoordelijk was, kan uw uitleg totaal niet overtuigen daar er van uit kan worden gegaan dat u, daar u wist dat zij hierbij betrokken was, nauwgezet deze stukken zou doornemen alvorens uw handtekening te plaatsen, temeer uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u de persoon die u deze documenten voorlegde niet eens bij naam kende (CGVS p.6). In het licht van bovenstaande observaties **ondermijnt uw toch wel zeer nonchalante manier van handelen dan ook uw geloofwaardigheid.**

Deze appreciatie wordt bevestigd door volgende vaststellingen. Zo is het **niet aannemelijk** dat H.(...), toen u op haar bureau ervan beschuldigd werd geld te hebben verduisterd en u voor de keuze werd gesteld of zich tot de islam te bekeren of in de gevangenis terecht te komen, ze u nog tot Pasen **bedenktijd zou hebben gegeven** daar ze zich er maar al te zeer bewust van moet zijn geweest dat u alles in het werk zou stellen om een oplossing te zoeken voor dit probleem en eventueel het land te ontvluchten, temeer uit uw verklaringen, en zoals reeds werd aangestipt, blijkt dat ze sinds 2003 alles in het werk stelde om u in de problemen te brengen (CGVS p.6).

Uw geloofwaardigheid komt verder in het gedrang door de vaststelling dat u **met betrekking tot deze convocatie** (die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas) **uitermate vaag blijft**. U gevraagd waar u zich diende te presenteren, stelt 'de rechtbank van Qena'. U dan gevraagd welke specifieke rechtbank, kunt **slechts vermoeden** de criminele rechtbank en voegt er onmiddellijk aan toe hieromtrent geen zekerheid te hebben. U erop gewezen dat uw onzekerheid enigszins eigenaardig is, stelt dat u sinds twee jaar 'stress' heeft. U dan gevraagd wanneer u zich diende te presenteren moet ook hierop **het antwoord schuldig blijven** en vergoelijkt dat u nu 'hier bent'. U dan gevraagd wie de convocatie heeft ondertekend, moet **andermaal het antwoord schuldig blijven** en verklaart uw onwetendheid door te stellen dat u een artiest bent, dat u kalmeermiddelen slikt en dat u alles achter zich hebt gelaten (CGVS p.3). Uw uitleg is niet afdoende daar u deze convocatie aanhaalt als een van de redenen waarom u niet naar uw land terug kunt en temeer u het bestaan van deze convocatie **onvermeld liet** tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, dit terwijl u toen al op de hoogte was van het bestaan hiervan. Uw gesprek bij de DVZ vond immers plaats op 13 mei, terwijl u op het CGVS verklaarde reeds einde april/begin mei van dit document op de hoogte te zijn (CGVS p.3). U hiernaar gepeild verklaarde dat men u daar had gezegd enkel het essentiële te vertellen, de rest kon u later zeggen. Weerom kan u niet overtuigen daar er bezwaarlijk kan gesteld worden dat deze convocatie geen essentieel element zou zijn (CGVS p. 3) en ondermijnt deze vaststelling verder uw geloofwaardigheid.

Verdere bedenkingen kunnen er gemaakt worden bij uw verklaring geen advocaat te hebben gecontacteerd na het uitspreken van uw veroordeling (een document dat u neerlegt ter staving van uw relaas). U hiernaar gevraagd, stelt dit te hebben nagelaten gezien u nu hier bent. U er dan op gewezen dat er misschien een mogelijkheid tot beroep is, stelt dat dit jaren zou duren en u daarenboven intussen het land hebt verlaten (CGVS p.3). Zo er enig geloof zou kunnen worden gehecht aan deze veroordeling kan er toch van worden uitgegaan dat u alles in het werk zou stellen om juridisch advies in te winnen en zich te informeren omtrent de mogelijkheden om uw gelijk te halen en uw onschuld aan te tonen. De vaststelling dat u zulks hebt nagelaten ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid, net zoals de vaststelling dat u niet met zekerheid weet te stellen of u al dan niet door de criminele rechtbank bent veroordeeld (CGVS p.3). Het feit dat u deze veroordeling pas na uw gehoor op het CGVS in handen heeft gekregen biedt hiervoor geen verschoning daar er u niets in de weg stond zich hiernaar bij uw broer te informeren toen u hiervan op de hoogte werd gesteld.

Ook **wat betreft uw reisweg en de manier waarop u beweert uw land te hebben verlaten stelt het CGVS zich de nodige vragen**. U verklaart immers met een vals paspoort het land via de luchthaven van Caïro te hebben verlaten. U dan gevraagd naar de personalia gebruikt op dit document komt niet verder dan 'uw naam' te geven, maar hebt geen idee wat betreft uw geboortedatum, geboorteplaats, adres. U vergoelijkt zulks door te stellen dat men toch enkel uw naam zou vragen (CGVS p.2). Ook dit gegeven kan niet overtuigen daar het algemeen geweten is dat de controles op de luchthaven strikt en individueel zijn en het dan ook niet meer dan normaal is dat u zich uw 'identiteit' zou hebben ingeprint. Ook uw verdere reisweg van Istanbul naar België kan niet bekoren, u hebt immers totaal geen weet van de plaatsen die u zou hebben doorkruist om tot hier te komen en dit terwijl u reisde in een wagen met twee chauffeurs met wie u tijdens de reis contact had, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.2). U legt met andere woorden **geen reisbescheiden neer en maakt het zo voor het CGVS onmogelijk om zich een correct beeld te vormen van de datum waarop u Egypte hebt verlaten, de manier waarop u hebt gereisd en de datum waarop u België bent binnengekomen**. Zulks ondermijnt nog verder uw algemene geloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een "werkkarta" die betrekking heeft op het feit dat u de "oud" speelde in het 'cultureel paleis', uw studentenkaart van het 'vierde jaar', een attest dat u in uw vierde jaar 'zit', een getuigschrift van appreciatie en een puntenlijst (CGVS pp.6-7). Voorts werden door u foto's getoond van u op de faculteit en u als dirigent voor een koor en legde u nog drie getuigschriften van de kerk neer. Al deze door u neergelegde stukken hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan. Uw identiteit, het loutere feit dat u zou hebben gestudeerd en uw muzikale aspiraties worden door ons niet betwist. Voorts legde u een aantal artikels neer van christenen die problemen hebben en zich dienden te bekeren tot de islam. Uw naam wordt in deze stukken echter niet vermeld, net zomin als in de door u getoonde artikels die betrekking hebben op de problemen van christenen (deze stukken werden door ons niet ingehouden). Voorts toont u een cd-rom met beelden die u geplukt heeft van het internet en betrekking heeft op de situatie in gevangenissen, maar ook dit door u neergelegde stuk heeft geen band met uw persoonlijk relaas (ook dit stuk werd niet door het CGVS ingehouden). Dan een rapport van de U.S. Department of State over Egypte, maar ook hier wordt uw naam niet in vermeld (CGVS, p.7). Voorts toonde u een bijsluiter van de pillen die u inneemt, niets meer en niets minder. De convocatie en de veroordeling die u na het gehoor op het CGVS liet toekomen werden reeds in een bovenstaande paragraaf besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) het ongeloofwaardig is dat hij zomaar, op de dienst studiezaken, zonder ook maar te lezen en tot in detail uit te pluizen, een viertal documenten ondertekende waarvan men hem had verteld dat deze dienden om zijn deelname aan een festival te bevestigen en dit terwijl hij wist dat H. verantwoordelijk was voor dit festival, (ii) het niet aannemelijk is dat H. hem nog tot Pasen bedenktijd zou geven nadat hij er op haar bureau van beschuldigd werd geld te hebben verduisterd en hij voor de keuze werd gesteld of zich tot de Islam te bekeren of in de gevangenis terecht te komen, aangezien ze zich er maar al te zeer bewust van moet zijn geweest dat hij alles in het werk zou stellen om een oplossing te zoeken voor dit probleem en eventueel het land te ontvluchten, (iii) hij met betrekking tot de convocatie uitermate vaag blijft en hij bovendien het bestaan van deze convocatie onvermeld liet tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl hij toen al op de hoogte was van het bestaan hiervan, (iv) de vaststelling dat verzoeker geen advocaat heeft gecontacteerd na het uitspreken van zijn veroordeling andermaal zijn geloofwaardigheid ondermijnt, net zoals de vaststelling dat hij niet met zekerheid weet te stellen of hij al dan niet door de criminele rechtbank is veroordeeld, (v) de nodige vragen rijzen betreffende zijn reisweg en de manier waarop hij beweert zijn land te hebben verlaten, zoals uitvoerig wordt toegelicht en (vi) de door hem neergelegde stukken hetzij betrekking hebben op gegevens die niet ter discussie staan met name zijn identiteit, het feit dat hij heeft gestudeerd en zijn muzikale aspiraties, hetzij geen verband houden met zijn persoonlijk relaas.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak

volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. In het verzoekschrift wordt de Commissaris-generaal verweten dat verzoeker niet opnieuw werd opgeroepen, hoewel hij na het gehoor nog een convocatie en een veroordeling heeft voorgelegd, welke documenten niet alleen relevante informatie bevatten maar een cruciaal element vormen bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid en bevestigen wat hij al die tijd heeft gezegd. Het is verzoeker dan ook niet duidelijk hoe zijn geloofwaardigheid in het gedrang kan komen door het vaag blijven omtrent de convocatie en de veroordeling, terwijl hij deze documenten op het ogenblik van het gehoor nog niet in handen had.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers bewering in het verzoekschrift dat de convocatie pas is toegekomen na zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, geen steun vindt in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat hij op het ogenblik van het gehoor wel degelijk over de convocatie beschikte doch dat hij niet kon verduidelijken bij welke rechtbank, noch wanneer hij zich diende aan te bieden (administratief dossier, stuk 4, p. 2-3 en p. 7). Wat betreft de veroordeling, die zou dateren van 18 juli 2009, toont verzoeker niet aan wanneer hij deze in zijn bezit zou hebben gekregen. Hoe dan ook voorziet artikel 6 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 geen verplichting om de asielzoeker een tweede keer te horen. Paragraaf 1 van dat artikel stelt immers: *“De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor.”* Zoals reeds gesteld, werd verzoeker gehoord op 28 juli 2009 en heeft hij de kans gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten. Verzoeker maakt overigens niet duidelijk wat hij met betrekking tot de veroordeling nog had willen toelichten. Aangezien verzoeker op het ogenblik van het gehoor reeds op de hoogte was van het bestaan van de veroordeling (administratief dossier, stuk 4, p. 3), mocht overigens redelijkerwijs worden verwacht dat hij kon verduidelijken door welke rechtbank hij werd veroordeeld, zelfs voordat hij het document in handen kreeg, aangezien mag verwacht worden, gelet op het belang voor verzoeker, dat hij hiernaar zou geïnformeerd hebben bij zijn broer wanneer hij door deze van de veroordeling op de hoogte werd gesteld.

Zo verzoeker thans stelt dat hij de convocatie pas in handen kreeg op 26 juni 2009, zoals blijkt uit hoger genoemde envelop die als bijlage bij het verzoekschrift werd gevoegd, en hij hierover bijgevolg op de Dienst Vreemdelingenzaken geen concrete informatie kon verschaffen, wijst de Raad erop dat de precieze datum waarop verzoeker het document effectief in handen heeft gekregen in dit opzicht niet ter zake dienend is. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat verzoeker reeds eind mei, begin april 2009 door zijn broer telefonisch op de hoogte is gebracht van het feit dat hij zich op de rechtbank diende aan te bieden (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Er kon dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker minstens het bestaan van deze convocatie zou vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken daar deze een essentieel element vormt van zijn asielrelaas. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag immers worden verwacht dat hij alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die betrekking hebben op de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en zo gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Dat verzoeker op dit punt in gebreke is gebleven doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten en de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging.

2.5. Wat betreft verzoekers vluchtrelaas, stelt de Raad vast dat dit op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert. Zo acht de Raad het niet plausibel dat verzoeker een viertal documenten zou hebben ondertekend zonder deze ook maar te lezen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker van mening was dat hij door het ondertekenen van deze documenten zijn deelname bevestigde aan een festival waarvan hij wist dat H., de persoon met wie hij sinds 2003 problemen zou hebben gekend aan zijn faculteit en die ervoor verantwoordelijk was dat hij ‘en public’ vernederd werd, dat hij niet de punten kreeg waar hij recht op had zodat hij verschillende keren een jaar diende over te doen en door wie hij problemen kreeg met een kapitein van de politie, ervoor verantwoordelijk was. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kan er, gelet op verzoekers voorgeschiedenis en de talrijke

problemen waarvoor H. verantwoordelijk was, dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker deze stukken nauwgezet zou doornemen alvorens zijn handtekening te plaatsen. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker naïef was toen hij de documenten ondertekende en hij een onderscheid maakte tussen zijn problemen aan de faculteit met H. enerzijds en de universiteit als een geheel anderzijds, kan niet worden aanvaard als afdoende verschoning voor dergelijke nonchalante manier van handelen.

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de inhoud van de door hem ondertekende documenten. Zo verklaarde verzoeker in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *“Hij liet mij documenten zien dat ik ondertekend had. Daarop stond dat ik 800.000 Egyptische ponden geleend had van H.(...). Zij zei dat ik twee keuzes had. Ofwel moest ik mij tot de Islam bekeren en voor haar werken ofwel zou ik opgesloten worden in de gevangenis. Als zij klacht zou indienen tegen mij zou ik dat bedrag moeten betalen en dat is onmogelijk.”* (administratief dossier, stuk 8, p. 2). In strijd hiermee stelde verzoeker tijdens zijn gehoor niet te weten van wie hij volgens de door hem ondertekende documenten geld zou hebben ontvangen. Hem gevraagd waarom hij dit niet weet, stelde verzoeker *“Hoe wilt u dat ik die naam onthoudt, ik ken die mens niet.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheid, die raakt aan de kern van verzoekers vluchtmotieven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.6. Tot slot is de Raad van oordeel dat de door verzoeker ter staving van de voorgehouden vervolging voorgelegde “originele” convocatie en veroordeling onvoldoende waarborgen bieden inzake authenticiteit. Vooreerst acht de Raad het uiterst merkwaardig dat de dagvaarding, die zou bezorgd zijn door de deurwaarder “Muhammad, deurwaarder bij de [lagere] rechtbank van de districtshoofdstad Qena” werd opgesteld op briefpapier met briefhoofd van de advocaat, “kantoor van W. A. al A. M” die optreedt als vertegenwoordiger van de persoon wiens geld door verzoeker zou zijn verduisterd en het document daarenboven in de marge door deze advocaat werd ondertekend. Wat betreft de veroordeling is het de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoekers familie kopie van dit vonnis heeft verkregen. Het door verzoeker neergelegde document werd immers afgeleverd aan de vertegenwoordiger van de eisende partij en de Raad acht het niet plausibel dat deze het stuk op zijn beurt zou hebben overgemaakt aan verzoekers familie. De Raad benadrukt dat de betrouwbaarheid van voorgelegde documenten dient te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens van het dossier. Zo kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Gelet op bovenstaande overwegingen omtrent de neergelegde juridische stukken en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, wordt aan de convocatie en de veroordeling iedere bewijswaarde ontnomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem neergelegde stukken niet betwist. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de voorgehouden vervolging.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas zodat er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In het verzoekschrift wordt niet verzocht om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad stelt vast dat in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS